

Morgen
word ik wakker

Morgen word ik wakker

Myriam van den Engel-Gilsing

Coverontwerp: Unk Ontwerp, Utrecht
Coverfoto's: Suzan van den Engel
ISBN: 978 94 625 4519 9
© 2014 Myriam van den Engel-Gilsing

Namen zijn verzonden om de privacy van betrokkenen te beschermen.

'Voor mijn gezin'

Geef mij

De kracht om te veranderen wat ik wil veranderen

De moed om te verdragen wat ik niet kan veranderen

De wijsheid om het verschil te zien

Teresa van Ávila (1515-1582)

- half maart 1997 -

Vooraf

De bedompte sfeer valt als een deken op mijn lichaam als ik de lerarenkamer binnenkom. Ondanks de hoge ramen in het midden, is het een donkere ruimte. We hebben het er al vaak over gehad om de muren een lichte kleur te geven. Om nieuwe gordijnen op te hangen en zo de ruimte op te frissen. Bij gebrek aan enthousiasme is het er nog niet van gekomen.

Hij heeft vast al gebeld...

Automatisch laat ik mijn winterjas van mijn schouders glijden en hang hem in gedachten verzonken over een stoel. Mijn handen leg ik op mijn zwangere buik. Dit had een tijd van vreugde moeten worden. Ik kijk naar buiten. De eerste krokussen hebben hun kopjes boven de grond uitgestoken. Het is voor de tijd van het jaar nog behoorlijk fris. De onderbouwlokalen bevinden zich in het bijgebouw van de bijna zestig jaar oude school. De vochtige lucht die in de lokalen hangt, is soms te ruiken. De kinderen hebben de hele ochtend aandacht gevraagd. Die afleiding was hard nodig. Het is erop of eronder nu. *Kan ik het aan of wordt dit echt teveel?*

Mijn collega's zitten bij elkaar in de lerarenkamer en gebruiken de lunch. Sommigen kijken schriften na, anderen kletsen. De geur van soep komt me tegemoet. Vaak neem ik zelf ook een kop. De theepot staat midden op tafel. De conciërge is al naar huis. Meestal staat er nog een vergadering of bespreking op het programma. Maar vandaag, op deze woensdagmiddag wacht iedereen gespannen op mij om te horen wat ik straks te zeggen heb als ik terugkeer uit de kamer van de directeur die zich achter de lerarenkamer bevindt.

De directeur wenkt me als hij me ziet binnenkomen en met lood in mijn schoenen loop ik achter hem aan. Hij sluit zachtjes de deur en kijkt somber. Zijn postuur valt me ineens op en ik staar naar zijn strakke rode trui met poloshirt eronder. Hij wrijft over zijn ringbaard en duwt zijn bril iets omhoog.

'Erik is meteen opgenomen,' brengt hij er zacht en moeizaam uit. Ik sper mijn ogen wijd open en ik voel de spanning van mijn gefronste voorhoofd. Mijn hart klopt in mijn keel.

'Al opgenomen?'

Het dringt maar amper tot me door. Met die boodschap heb ik geen rekening gehouden. Nog niet.

'En... verder? Heeft hij nog meer gezegd? Weet hij al iets?' vraag ik langzaam.

'Nee, niet echt. Hij wilde niet dat ik je uit de klas haalde, omdat jullie straks waarschijnlijk tegelijkertijd in het ziekenhuis zullen zijn.'

'Kan ik dan al naar hem toe?'

'Hij ging eerst nog wat boodschappen doen. Een pyjama kopen, de auto voltanken voor jou. Maar volgens mij kun je zo direct wel naar hem toe. Hij komt op de longafdeling te liggen, kamer vier.'

Compleet verdoofd en met trillende handen pak ik de telefoon. Mijn vingers doen uit zichzelf het juiste werk. Ik wacht nerveus, luister naar de rustige tonen. Daarna de bekende stem van mijn zieke man. De rustige en vertrouwde klanken van zijn stem bereiken me wel maar de inhoud van wat hij zegt, ontgaat me bijna.

De uitslag is niet goed, gonst het na afloop van het korte gesprek door mijn hoofd. Ik leg de hoorn neer.

Wat heeft hij precies te horen gekregen?

Gaat hij dit overleven?

Kunnen we de baby houden?

Hoe moeten we dit nu weer doorstaan?

Hoe lang gaat die narigheid nog door?

Lamgeslagen en overspoeld door onduidelijkheid open ik de deur naar de lerarenkamer.

'Babette... gaat het?' hoor ik zacht.

Alle ogen zijn op me gericht. De schriften kunnen wachten, een boterham wordt teruggelegd in de trommel. Het roeren door de soep is gestopt. De pijn die ik voel bij het aanschouwen van de meelevende blikken snijdt door mijn ziel. De ijzige stilte is onverdraaglijk.

'Ik ben ook nog zwanger. Vijftien weken al. Ze gaan hem onderzoeken. Hij weet eigenlijk zelf ook nog niet wat hij precies mankeert. Maar het is niet goed. We moeten afwachten.' Mijn stem sterft weg. Ik voel een arm om me heen en zucht.

'Ik breng je naar het ziekenhuis,' zegt de collega met wie ik bevriend ben. Met grote regelmaat spreken we samen na schooltijd af om bij elkaar op bezoek te gaan en we bellen elkaar 's avonds om

de wissewasjes op school te bespreken. Ik ben blij dat ze vandaag op school is en voorstelt me weg te brengen. Mijn auto laat ik staan. Ik ben nu niet in staat zelf te rijden. *Die haal ik later wel op.*

Nadat ik mijn tas heb gepakt, vergeet ik bijna het prachtige boeket dat mijn collega's me 's ochtends al hebben gegeven. Van verschillende kanten hoor ik de opbeurende woorden als mijn vriendin en ik de lerarenkamer verlaten.

- 1983 / 1988 -

In de boetiekjes waar ik graag mijn vrije zaterdagmiddag doorbreng, op zoek naar uitgaanskleding, klinken de discoklanken door de speakers. Ik houd van muziek. Vooral de swingende hits vind ik heerlijk. Het liefst dans ik elk weekend op mijn favoriete nummers, maar zelfs op mijn zestiende krijg ik dat nog niet altijd bij mijn ouders voor elkaar. Heel wat gebedel en gezeur gaan vooraf aan een avondje stappen.

Vanavond krijg ik weer de gelegenheid om mijn spiegelbeeld een kritische blik te gunnen. De make-up zit in dikke lagen op mijn besproete, jonge gezicht. De gordijnen van mijn zolderkamer zijn dicht. Dat geeft me een behaaglijk gevoel. Ik heb er zin in. Lekker dansen en plezier maken.

Ik draai mijn hoofd heen en weer voor de spiegel boven de wastafel in de hoek van mijn slaapkamer. Ik heb in alle kamers van het huis geslapen, maar nu in de grootste van het huis, met een enorme dakkapel. Het is een rommelig, gezellig geheel geworden. Echt mijn domein. Een plek waar ik me kan terugtrekken en helemaal mezelf kan zijn en waar ik vriendinnen kan ontvangen. Ik heb een apart slaapgedeelte en zitgedeelte gemaakt, de laatste keer dat ik mijn kamer veranderd heb. Mijn moeder had lachend gezegd:

'Ik moet altijd zoeken waar je bed staat, als ik op je kamer kom.'

Tijdens het drogen van de vuurrode nagellak gaat automatisch, maar voorzichtig de cassette recorder aan en meteen constateer ik dat Marcel op mijn kamer is geweest. Ik voel de woede naar mijn hoofd stijgen. Het doosje van de cassettebandjes staat open en mijn lievelingsbandje is weg. Ik hoeft niet te raden waar het is. Mijn twee jaar jongere broer weet hoe vervelend ik het vind, dat hij altijd in mijn spullen zit te neuzen. Ik stamp de trap af en smijt de deur van zijn kamer open.

'Heb je weer aan mijn spullen gezeten,' schreeuw ik uit, mijn nagels omhoog gestoken.

Marcel kijkt me met grote ogen aan. Meestal is hij zijn bril kwijt maar nu heeft hij hem op. Dan lijken zijn ogen nog groter. Zonder bril staat beter, bedenk ik me nog in mijn woede.

'Waar heb je het over?'

'Ja, mijn bandje. Waar is het?'

'Weet ik veel!'

Zo gaat het nou elke keer, wil ik roepen. Maar in plaats daarvan doorzoek ik Marcells kamer en met het bandje in mijn hand ren ik weer naar boven.

'Zeg, kan het iets minder daarboven,' klinkt het vanuit de huiskamer.

Tuurlijk, denk ik boven aan de trap en draai met een ruk de sleutel van mijn kamer om.

Gewoon weer op slot doen als ik wegga! Maar ik weet dat mijn moeder dat vervelend vindt. Omdat ik het gesnuffel van mijn broer meer dan zat ben, heb ik besloten mijn kamer af te sluiten. Kortgeleden was afgesproken de deur weer open te laten en de verantwoordelijkheid bij mijn broer te leggen.

'Dat haalt niks uit! Hij verandert toch niet!'

Ik stem wel vaker in met afspraken, ook al ben ik het er niet mee eens, en dit is weer zo'n voorbeeld. Met een hoop gesus en uitleg ga ik toch overstag. Mijn moeder praat wel vaker op ons in. Ze neemt het op voor mijn broer en trekt hem voor. *Zou het kunnen dat hij iets mankeert? Dan zou ik meer begrip voor hem op kunnen brengen. Mijn ouders willen geen stempel op hem laten drukken of een kaartje aan hem hangen. Dat vinden ze stigmatiserend. Je doet het er mee is hun standpunt.*

Nadat als laatste mijn lippen zijn gestift, ben ik aardig tevreden over het resultaat, dat weer langer in beslag heeft genomen dan de bedoeling was. Ik kam mijn dikke haren nog een keer en spuit er een flinke laag lak in. Het moet de hele avond in model blijven zitten en tegen een stootje kunnen. Ik wil er goed uitzien want ik heb de vorige keer een leuke jongen ontmoet en vanavond zal ik hem weer zien. *Dit keer ben ik echt een leuke jongen tegengekomen.* Ik realiseer me dat ik heel snel denk dat ik een jongen leuk vind. Vaak is dat gevoel na een aantal ontmoetingen weer voorbij als blijkt dat de geweldige jongen toch tegenvalt. Ik ontmoet ze vooral tijdens het uitgaan en word geveleid door de geijkte zinnnetjes.

Opschieten, anders ben ik te laat bij mijn vriendinnen. Nadat ik toch mijn kamerdeur heb afgesloten, ren ik met grote passen de trap af, kus mijn ouders gedag en ga de deur uit. Mijn moeder roept nog snel:

'Op tijd thuis, hè...!'

'Veel plezier,' hoor ik mijn vader nog zeggen.

'Joehhh. Dank je.'

Meestal gaan we met zijn drieën uit. Mijn twee vriendinnen zien er veel beter uit dan ik. Die onzekerheid zit me in de weg. Bij binnenkomst in onze vaste discotheek zie ik hem, de leuke jongen en loop op hem af. Hij kust me gedag. Mijn opgewonden gevoel van de vorige keer is weg. Na een tijdje laat ik hem dat merken en de jongen lijkt er zelf ook niet zo mee te zitten. Hij richt zich op zijn vriend. Ik ga op mijn lievelingsnummer staan dansen en kijk om me heen.

Tijdens het dansen denk ik terug aan de laatste vakantie in Frankrijk en de Franse jongen die ik heb leren kennen. Op de camping waar ik met mijn ouders en mijn broer al een tijdje sta, ontmoette ik hem. Ik zie hem liggen aan het strand. Hij begint een gesprek met me, als hij me ziet aankomen. De donkere Fransman is geïnteresseerd, voor zover ik dat tijdens de gesprekken in het Engels kan inschatten. Samen trekken we een aantal dagen op. Hij zoekt me na mijn vakantie op in Nederland, logeert bij me thuis, maar dan wel op de logeerkamer. 's Ochtends vroeg als het huis nog in rust is, sluipt de jongeman naar zolder. Zachtjes maakt hij de deur open. Ik ben direct wakker. Hij kruipt bij me in bed en fluistert hoe mooi ik ben. Dat versta ik allemaal goed. Voorzichtig begint hij me te kussen en te strelen. In mijn hals, achter mijn oor, in het haar. Als ik de stoere verhalen van mijn vriendinnen moet geloven is de eerste keer een afknapper.

De Fransman steekt twee sigaretten op en geeft er een aan mij. We inhaleren beiden tevreden onze sigaret. Dan gaat de deur open. Weer.

'Babette, kan ik vijftig gulden van je lenen?'

De geur van de sigaretten en de vreemde bobbel onder het dekbed van haar dochter lijkt mijn moeder direct thuis te kunnen brengen, maar ze zegt niets.

'Eh...vijftig gulden? Ja, in mijn tas. In, aan de bureaustoel,' antwoord ik met een hoofd als een tomaat en een kloppend hart van opwindings die niet te vergelijken is met die van daarnet.

De relatie is voor de Fransman serieuzer dan voor mij. Alle aandacht is goed voor mijn zelfvertrouwen maar ik geloof niet in een serieuze verhouding. Ik breng de dagen met hem door en vlak

voordat hij vertrekt, biecht ik op dat mijn liefde voor hem niet meer zo hevig is.

Mijn vriendin schudt me wakker uit mijn gemijmer.

'Ga je mee wat drinken halen,' schreeuwt ze boven de harde muziek uit.

De rest van de avond brengen mijn vriendinnen en ik voornamelijk op de dansvloer door. Onze schaduwen dansen mee door het licht van de draaiende spots. Tijdens de overgangen van de discogeluiden die uit de draaitafels ontstaan, houden we goed in de gaten wanneer het tijd is om naar huis te gaan. Te laat komen is absoluut geen optie.

'Vind je deze broek echt leuker?'

'Twijfel toch niet altijd zo. Ze staan je allebei geweldig.'

'Goed, dan neem ik toch die zwarte.'

'Eindelijk. Dan kunnen we nu naar McDonald's.'

Vaste prik. Winkelen en bunkeren. Vooral eten is het belangrijkste. Dat zal ik nog missen als ik ga beginnen met mijn bijbaantje in de supermarkt, op zaterdag en vrijdagavond.

'Wat vind je dan precies zo leuk aan hem,' vraagt Charlotte, terwijl ze een hap van haar hamburger neemt.

'Ik weet het niet. Het is gewoon een gevoel. Ik voel me bij hem voor het eerst in mijn leven echt zeker.'

De milkshake is te koud.

Hoe ik ook geniet van het uitgaansleven met mijn vriendinnen, dichtbij huis speelt een ander verhaal, dat van mijn buurjongen. Bij hem voelt het allemaal anders en gaat het niet om de aandacht. In zijn buurt gaat mijn hart sneller kloppen, bedenk ik smoesjes om bij hem langs te gaan. Erik is ruim twee jaar ouder dan ik, onvoorspelbaar, en altijd bezig met zijn motor, auto's, muziek en elektronica. Maar als ik bij hem aanbel, maakt hij tijd voor me. Hij zet thee, voor de hele buurt als dat zo uit komt. We wonen in een rustige, brede straat met aan het begin in de bocht een speeltuintje. Daarnaast een gemeentetuin en de vele bloesems sieren elk voorjaar het straatbeeld. Als kind konden mijn broertje en ik al heerlijk buiten spelen.

Vaak zoeken de vrienden uit de straat elkaar op. Soms is het even uitvinden waar iedereen is. Onze ouders wonen met Marcel en mij in het eerste huis op de hoek. We zijn er komen wonen toen ik vijf was. Een nieuwbouwwoning uit 1971. Mijn ouders waren trots op deze stap in hun leven. Naast ons woont Erik met zijn vader. Een aantal huizen verderop woont een moeder met haar zoon. Terwijl moeder druk is in de kruidentuin, is haar zoon te vinden in de

garage. Die is volledig veranderd in een werkplaats. Op een bewuste zaterdagmiddag is het een drukte in de straat. Een hoop tumult zorgt ervoor dat ik ook even ga kijken. Tot mijn grote verbazing zie ik Erik met zijn vriend rondrijden in een halve auto. De achterkant van de auto is er helemaal afgehaald door de knutselaars. Eriks vader en de moeder van zijn vriend staan met man en macht te seinen dat de beide jongens moeten stoppen met hun rit.

Aan de overkant van de straat bevindt zich het huis van Charlotte. Wij kennen elkaar al vanaf de kleuterschool en gaan vaak samen naar discotheken in de binnenstad. En tijdens de schoolvakanties of in de weekenden trekt onze hele club volgepropt in te weinig auto's er met elkaar op uit om de meest gezellige uitstapjes te maken.

Dan is het maandagmiddag, eind augustus. Nog twee maanden en ik word achttien. Ik ben net begonnen in het tweede jaar van de Pedagogische Academie. Na de HAVO wist ik niet precies wat ik wilde worden en mijn moeder attendeerde me op een baan in het onderwijs. Ik bezocht de open dag en sinds die tijd ben ik verkocht.

Het is 's ochtends al warm. Tegen een uur of drie is het kwik van de thermometer opgelopen tot zevenentwintig graden. Ik ben naar de Academie geweest en wil 's middags met een aantal mensen gaan zwemmen. Eerst ga ik bij Erik langs om hem mee te krijgen. Hij slaat mijn idee af omdat hij nog een aantal praktijkopdrachten van de MTS moet voorbereiden. Zelf heb ik ook nog het één en ander voor mijn opleiding te doen, bedenk ik me direct, maar dat kan 's avonds nog wel. Veel te lekker weer. Erik vraagt ondertussen of ik zin heb in thee.

De rest van de middag brengen we door in de tuin en denk ik niet meer aan het zwembad en Erik niet meer aan zijn praktijkopdrachten. We praten over de vele hobby's die hem bezighouden. Soms gaat hij ook gewoon niet mee op stap met de groep. Zijn karakter trekt me erg aan. Hij is zo anders dan al mijn stoere vriendjes uit de disco. Ik vind hem uniek, apart en hij ziet er goed uit. Hij is iets groter dan ik en heeft een slank postuur. Zijn gezicht is bruin gekleurd door de zon en boven zijn vriendelijke blauwe ogen hangt een bos donkerblond haar en flinke plukken vallen op zijn voorhoofd.

Een paar dagen later zit ik op mijn kamer te studeren. De bel gaat en Lize laat Erik binnen. Ze roept naar boven dat er bezoek is en vraagt of hij al koffie heeft gedronken. Ik kom de trap af en ben blij verrast. Tijdens een slok hete koffie zegt Erik:

'Ik heb zaterdagavond een personeelsavond van mijn werk bij de pomp, weet je wel? Heb je zin om mee te gaan?'

Erik werkt elke zaterdag en zondag als pompbediende bij de plaatselijke benzinepomp. Via zijn buurjongen is hij aan het baantje gekomen. Hij is daar verkoper in de showroom van de bijbehorende garage. Vaak ga ik op zondagmiddag naar de pomp toe en houd hem een paar uur gezelschap.

'Jawel hoor,' antwoord ik zo nonchalant mogelijk. Na drie lange dagen is het eindelijk zover. Nadat mijn bed veranderd is in een kledingkast en de spiegel getuige is geweest van de verschillende creaties, ga ik in een strakke jeans, lichtroze top, zwarte blazer en zwarte suède laarzen over mijn broek, opgewonden en nerveus naar beneden. Ik wacht tot ik opgehaald word.

De eigenaar van de pomp kijkt verbaasd na de wederzijdse kennismaking en een ogenblik weet ik me geen raad met de situatie. *Word ik voorgesteld als het vriendinnetje van Erik?*

Het feest is al in volle gang en ik heb zin om te dansen. Ik vraag aan Erik of hij meegaat, maar ik weet niet goed of ik hem daar een plezier mee doe. Op een rustiger nummer gaat het beter en het gevoel bevalt me. Ik voel zijn armen stevig om me heen geklemd en kan daar nog uren van genieten. Er kunnen die avond niet genoeg langzame nummers komen.

Tegen enen loopt het feest ten einde. We zeggen de eigenaar, zijn vrouw en een paar collega's gedag en verlaten de zaal op weg naar de auto. Het is fris op straat. De auto staat dichtbij en ik stap in nadat Erik het portier heeft geopend. Hij buigt zich naar me toe als hij zelf ook is ingestapt.

'Vond je het leuk vanavond?'

Ik voel zijn warme adem in mijn hals. Mijn hart gaat tekeer. Een ogenblik kan ik niets uitbrengen. Erik start de auto en zet hem weer af. Het volgende moment raken zijn lippen de mijne en een golf van euforie gaat door me heen. Het contrast van de warme kus in de koude auto is haarfijn voelbaar.

Later als ik alleen in mijn nog koele bed lig, zoent mijn buurjongen me in mijn gedachten opnieuw. Eindelijk is het niet meer alleen een droom en hebben we gezoend. In het echte leven.

'We hebben een relatie! Denk ik...'

Ik kijk naar de poster van Rob de Nijs aan de muur. Die is echt aan vervanging toe. Charlotte is al lang geen fan meer, zegt ze.

'Een relatie? Wie?'

'Ja, wie denk je? Erik en ik natuurlijk.'

Charlotte steekt de volgende sigaret aan met haar peuk.

'Je rookt teveel.'

'Ja, ja. En hebben jullie het al gedaan? Is hij goed?'

Ik heb direct spijt dat ik erover begonnen ben.

'Ik moet naar huis.'

'Hé, wacht eens even.'

Snel loop ik de trap af naar beneden. *Waarom zegt ze niet gewoon: oh, wat leuk voor je. Of: eindelijk, te gek!*

Lang laat ik me niet uit het veld slaan, ik ben veel te gelukkig. Op Eriks tweeëntwintigste verjaardag versier ik zijn huis. Erik en zijn vader Frans zijn op hun werk. Ik haal de sleutel op bij de vriendin van Frans. Als ik de eerste slinger vastmaak, denk ik terug aan toen ik tien was en mijn vader mijn kamer op kwam. Het was nog vroeg, net ochtend en ik lag te lezen. Vragend keek ik op en zag het bedrukte gezicht van mijn vader. Hij vertelde me voorzichtig dat Frans net had verteld dat zijn vrouw was gestorven. Mijn vader kon zijn tranen nauwelijks bedwingen. Ik zag het verdriet in zijn ogen en vond het erg voor iedereen, maar kon het nog maar moeilijk bevatten.

Eriks moeder stierf toen haar zoon bijna dertien was. Ze was al een aantal jaren ziek. Als kleine jongen moest Erik ervaren dat zijn moeder vaak in het ziekenhuis lag. Ze had kanker en kon uiteindelijk niet afdoende behandeld worden. Ik heb mijn buurvrouw nog gekend. Ze was een warme, gastvrije vrouw. Ik weet nog dat ze er soms moe uit kon zien. Erik kwam met zijn zus en vader wel eens eten, op mijn moeders uitnodiging, voordat ze naar het ziekenhuis gingen.

Inmiddels is Frans alweer een aantal jaren met Gerda. Zij en Frans worden aan elkaar voorgesteld door Erik en haar zoon. Zij is ook al een aantal jaren weduwe en woont samen met haar zoon dichtbij. Erik en hij zijn motorvrienden. Ik leer Gerda kennen als iemand die altijd wel in is voor onverwachte dingen.

Nadat ik driftig het hele huis versierd heb, hang ik in de gang een groot vel papier op met daarop: 'Hartelijk gefeliciteerd, kusjes Babette!'

Niet precies wetend wat Erik ervan zal vinden, verwacht ik dat hij de humor er wel van in ziet. Weer thuis, wacht ik achter de lamellen tot hij thuiskomt. Als ik zijn auto de bocht om zie komen, volg ik hem met mijn ogen tot hij naar binnen is en vlieg naar zijn huis. Erik is verrast bij het zien van de versieringen en verbaasd.

'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen, hoe ben je binnengekomen?'

Ik kijk hem lachend aan en knipoog.

Drie weken later, als we thuiskomen van een verjaardag, vraag ik aan Erik:

'Ga je nog even mee naar binnen?'

Hij pakt mijn pols en kijkt op mijn horloge. Ik heb hem nog nooit een horloge zien dragen. Het is een stuk minder gestress zonder horloge, laat hij me weten als ik naar de reden vraag.

'Ja, ik ga nog even mee. Je hebt vast nog wel een lekker biertje koud.'

Nadat ik zijn biertje heb gepakt kan ik mijn onzekerheid niet langer voor me houden. Ik vind dat Erik me aan het lijntje houd. Ik verzamel moed en vertel hem dat ik niet goed hoogte van hem krijg.

'Erik...?'

'Ja?'

'We hebben het nu al een aantal weken heel gezellig samen, we zoenen en zo, maar hebben we nu ook echt iets? Ik vind je heel leuk, maar ik kan niet goed genoeg merken of het wederzijds is.'

Na een lange stilte, mijn hart klopt inmiddels in mijn keel, hoor ik hem lachend zeggen:

'Ja, natuurlijk ben ik ook gek op jou.'

Na een jaar van pril geluk laten de eerste voorjaarszonnestralen zich voorzichtig weer zien. Het ziet er naar uit dat het de komende

dagen nog wel even aangenaam blijft. Het heeft de afgelopen dagen aan een stuk door geregend. Tijd om van het mooie weer te genieten zolang het duurt. Het is zondagochtend, of eigenlijk zondagmiddag. Eén uur. Ik sla Eriks dekbed wat strakker om me heen. Het tweepersoonsmatras ligt op de grond van de rommelige jongenskamer. Ik streel zacht zijn gezicht en zoek met mijn been het zijne op.

Erik stelt voor om met de motor op pad te gaan voor een lange tocht. Op zijn achttiende heeft hij zijn motorrijbewijs gehaald en een motor gekocht.

'Waar zullen we heen gaan?', vraagt hij later als we in de schuur zijn en hij zijn motor door de smalle deur manoeuvreert.

'Dat maakt mij niet uit. Ik vind alles leuk. Richting de Veluwe?'

Ik geniet achterop de motor. Erik heeft voor mij een identiek leren pak gekocht en dezelfde helm. Zodra hij zijn eigen pak aan heeft, begint mijn hart sneller te kloppen. *Hij is steeds zo stoer in die leren outfit.* We maken vele tochten, drinken wat op een terras of gaan ergens lunchen. Praten doen we tijdens het rijden in korte zinnen met de helmen open, maar lichamelijk zijn we dicht bij elkaar. Ik sla mijn armen zo nu en dan om Eriks middel en geniet van de natuur en van het weer. Achter op de motor droom ik helemaal weg. Alle gebeurtenissen passeren de revue. Zo dwalen ook deze keer mijn gedachten weer af naar de afgelopen vakantie. De eerste vakantie samen. Met de tent naar Frankrijk. 's Ochtends samen wakker worden, genieten van het mooie weer en de prachtige omgeving. 's Avonds zelf eten koken en na het eten wat overhouden.

'Nee hoor, ik hoef niet meer, ik heb genoeg. Doe maar weg,' is Eriks conclusie als ik hem vraag het restje te delen. Dat snap ik niet. *Weggooien?* Ik maak er een hele scène over, waarop Erik me uitlegt dat zijn vader en hij thuis wel vaker eten weggooien. Zij zijn maar met zijn tweeën en niet zoals bij mij thuis met zijn vieren. Er blijft zo vaak iets over en bewaren kunnen we het niet op vakantie. Ik vind het niks, maar ik doe het ermee.

Het stoplicht waar we intussen voor gestopt zijn, springt op groen en Erik trekt op. Als we weer op snelheid zijn en ik de wind langs mijn motorpak voel gaan, de bomen en huizen links en rechts voorbij vliegen, gaan de gedachten weer terug naar de vakantie. Het

is een groot succes geworden, maar we hebben elkaar ook goed leren kennen.

Erik schreeuwt iets door het vizier van zijn helm. Ik roep terug dat ik hem niet heb verstaan. Hij doet zijn schermpje omhoog en herhaalt wat hij heeft gezegd:

'Is het niet te koud voor je?'

'Nee hoor!' stel ik hem gerust en klem mijn armen steviger om hem heen.

'Moet jij volgende keer gymles geven of ben ik aan de beurt?'

Ik schrik op uit mijn gedachten. Ik zit al helemaal in de les die ik zo meteen moet gaan geven. Ik loop stage op mijn oude basisschool, samen met mijn vriendin Lianne. We rijden het schoolplein op en stappen af. De fietsen worden in het rek gestald. Het is tien over acht. Ik moet nog steeds wennen aan het vroege opstaan als ik naar de stageschool ga.

'Ik ben aan de beurt, hoezo?'

'Oh, omdat ik helemaal geen tijd heb om een les voor te bereiden. Henrik heeft me mee gevraagd voor een weekendje Antwerpen. Lekker winkelen en stappen. Henrik zegt dat Antwerpen een geweldig uitgaansleven heeft.'

'Gaaf man. Geniet er maar van zou ik zo zeggen, want volgende maand moeten we voor het examen gaan blokken. Pfff... Ik zal blij zijn als ik mijn diploma heb.'

Direct na het behalen van het felbegeerde papiertje ga ik volop invallen op verschillende basisscholen bij mij in de buurt. Tijdens de introductieweek drie jaar geleden en in het kennismakingsgesprek met de directeur kwam meteen naar voren dat er weinig werk is in het basisonderwijs. Ondanks dat vooruitzicht heb ik me niet laten afschrikken door met de opleiding te starten. Nu heb ik me overal als invalster opgegeven.

'Babette!'

'Ja, ik ben in de badkamer!'

Ik heb een grote witte handdoek om mijn bleke huid geslagen. Ik zou graag bruiner zijn, en wat minder sproeten hebben. Mijn huid lijkt zo op die van mijn vader.

'Weer telefoon!'

'Ik druppel nog! Zeg maar dat ik niet kan!'

Soms gaat 's ochtends een aantal keren de telefoon, met de vraag of ik kan komen invallen. Het werk voor de klas is moeilijk, maar uitdagend. De ene dag gaat het beter dan de andere. Het

solliciteren wil nog niet lukken. Iedere keer als ik weer ben afgewezen, roept Marcel:

'Ze maken een grote fout op die school door jou niet aan te nemen. Ze laten de beste leerkracht lopen.'

Ik ben vereerd om wat hij zegt, en blij dat mijn broer me steunt tijdens mijn zoektocht naar werk. Na tientallen brieven, vind ik een tijdelijke baan in twee verschillende groepen.

'Babette, wil je mijn haar föhnen?'

'Ja, kom maar boven. Dan doe ik het op mijn kamer!' roep ik terug.

Mijn moeder heeft haar bril afgezet. Ze draagt er een sinds haar vierde jaar en heeft nooit overwogen lenzen te nemen. Haar dunne haar is kort en donker, met een lok op het voorhoofd. Vaak föhnt mijn moeder het zelf, maar het liefst heeft ze dat ik het doe. Ik vind het leuk om te doen. Mijn eigen lange blonde haar laat ik meestal gewoon opdrogen.

Ik geniet van deze momenten. Even samen zijn met mijn moeder en grote, maar ook kleine ogenschijnlijk onbelangrijke problemen met haar bespreken. Soms vind ik dat mijn moeder te veel haar mening oplegt. Ik moet vaak toegeven dat ze ergens gelijk in heeft, terwijl we het in eerste instantie oneens zijn. Hevige en lange discussies gaan daaraan vooraf. Er wordt net zo lang gepraat tot er een compromis gevonden is. Lize is de spil van het gezin Gilver. Ze bewaart de vrede, sust en legt bij.

We zijn in een gezellig gesprek verward geraakt, als Erik met een brief in de hand mijn slaapkamer binnenstormt.

'Ik heb een flat! We hebben een flat! Werk aan de winkel.'

Hij werkt inmiddels als buitendienstmedewerker bij een computerbedrijf.

'Oh, geweldig! Wat gaaf!' Snel zet ik de föhn uit.

'Waar is het?'

'Aan het adres te zien het gebouw tegen de spoorlijn aan.'

Het blijkt een vierkamerflat te zijn op de derde en bovenste etage, met een grote zolder. Er is geen lift, dus dat wordt trappen lopen.

'Tof hè, mam?' Ik zie de twijfel in mijn moeders ogen.

's Avonds nadat Erik naar huis is laat Lize me weten dat ze wel blij voor me is, maar ze haar vraagtekens heeft.